

PARTI NAGY LAJOS

egy kocka őszi erdő

X. úrnak A. G. címén

*már nyilak a völgyben a kerti virágok klaviatúrák késődélutánja szisszen bele-
áll ezer krizantém a dundi ágyás porbanyatt megannyi bércitátum hótakaró-
ja őszi allék murvát járja föl-le aranypapírját már a nap lehányta dörzsöli
lámpásait dumpf e. aladdin („ha másfelé nincs már haladni”) büfébe megy
pungáját lassan emeli motívumot gyűjt vadgesztenyéből vadpüré vadgiliszták
lekésve immár bármiről már odaér akárhová a nagy haláltánc nincs színekre
bontva a halkan hűlő kórházkertben szarvasbőr nadrágbőgés ökörnyál és si-
kolybarisnya egy csontos kerti pad sok volt a nyár nagyon szabara ég apácák
hattyúarca kik kékítőn tevén kávéhabon homokos égi zaccon most fut leggyor-
sabbban a füstös kis gőzös sőt pille pille jó flakon ma sajtos tészta volt és lénye-
gében tartalmaz leves mi bogarászik régebbi jambusok szentimentén műtőzaj
magányceruzák nem bosszant bármi nesz tük vesetál kis borgolás burkolattani
töredékek ti tejszínhabba forgó kukacok leeresztett melluszoda faltól falig a múlt
törékeny érzés örökíró kicsi nyál egy kocka őszi erdő préselt levespor lábas alján
forr a világ bús tengeri kezdő avar sodródik le-fel az alkony göngyölegje nyugha-
talan vándor az emlékezet a cafatokban lógó idő (barokkosan) lemenő napban a
duzzadt ínnyitorla egy leltári háncspapucs felett kényszerpizsama múlt századi
fürdőköpeny harckocsifrottír zebracsík lombok hullva-hulltán emelkedik ősz
bárd a hold megül nyirkos fasorban dérral átítat egy kórházbüfé vitrinében ég
majd friss jellegű kókuszos kocka traubi chips eü-papír zacskós csokigipszpor vala-
mi jó kis valami szép szabadtéri röntgen bent ami fény csak arra lép ki onnan*

ACZÉL GÉZA

(szino)lira

torzósztár

ÁLDOZÓPAP

*nem is tudom lehet-e érdem ha a műhely gondjaival foglalkozik az alkotó szerényen vi-
gyázva hogy azért ne essen onániába belső áporodott világából ne szivároгjon föl
semmiféle bűzölgő pára miként a belterjes lópvilágra ráül imbolyogva a lidérc no-
ha a produkcióból sehogyan sem képződik majd az érc és főleg annál maradandóbb vala-
mi belső lebegő élményből mégiscsak meg kellene győzni a halandót tünékeny szép-
ség a perc röptető súlyával különös lelki matéria mikor az alakítás eruptív kénysze-*

rével meg kell vívnia a jelet állító egyednek akit a korszakba kapaszkodás néhány géniuszát kivéve hamarosan elfelednek de azért átmeneti létezésünknek némi koncentrátuma a világegyetem színes albuma és talán villan egyet mielőtt elenyész csak azt nem tudni soha mi a tét és zűrös szakmánkban mikor ki az áldozópap akinek a hitelét még megőrzi a holnap s noha erre a posztra igazából nem vágyunk hisz azok is gyorsan elperegnék akik körbeállják halottas ágyunk a nagyra nyíló tekintet a belterjességet csak riogatja és mikor eldől a szépség sok kicsi papja marad utánuk a későbbi szenvedőknek némi virtuális televény

ALÉLT

már részben kívülről figyelem ahogy odakint hullámszik a szenny magam sohasem felmentve legfeljebb a tehetetlen kicsi álarca mögé elrejtve gyanakvásom lassan kocsmai hőzöngésekre váltom egy színvonalasnak színlelt élet összes tapasztalatát ilyenkor már a biológia ősidőktől való törvénykezése hatja át belső dimenzióiban a megfáradni indult lelkét melyben a legtöbb létfilozófiai kérdésre legfeljebb ösztönök felelnek és azok is a múlandóság alélt tartományai felől szinte reménytelen így kiegyensúlyozni mit sugall az alkony és a még cselekvésre szánt derűs délelőtt az ember tehetetlenül lesi az egyensúly dőlése miként kívánczik fáradó ölébe valami szőrös állatokat simogató nyugalomért hogy mire a tettnek némi impulzusa odaér már ne legyen szabad a tér gyanús energiákra hiszen a beosztott erőknek hála még új építkezések között magad csoszogsz el a gyógyszertárba örömtelenül s oldalról már lenézve hisz ami volt az már régen a feledésbe merült s cipelheted sírodig a nagy igazságtalanságot melyben a tett már neutronra váltott és léted mellett közönyösen elvonulászik a mohó utókor és az örök idő

ALFÖLD

úgy kezdődött hogy a tiszta aztán az iskola felső emeletéről napsütésben a távoli kéklő hegyek furcsán ütközött az elemekkel a víz és tériszony zavartan szorongott e lelki présben a szeppent kisgyerek valami mágnesként vonzotta majd nagyobb lett félelmében a taszítás a mély vízben fuldoklók és a sziklák közé esettek növelni kezdték a tanácstalan magányt ám ahogy erősödött egyre jobban az ismeretlen felé vágyott víz és hegy mellett szerette volna megváltani a világot olykor romantikus partok között csónakázva és ha nem tűnt volna riasztónak az éles horgokba akadt halak véres szája árnyékos partokon horgászgatni néha majd mint hegymászó langaléta meredek csúcsokról a táj varázslatos térképét lesni titkos ambíciókkal sohasem leesni mászni csak egyre feljebb hol nem rang nem pénz a belső érték fe-gyelmez aztán a nagy groteszket is megélve a téridőben egyre kevesebbet remélve az alföld lett a végső menedék se hegy se víz csak a lapállal összefüggő tagolatlan setét a geo-lét nyomasztó filozófiája ráadásul egy ilyen című lap szerkesztésébe is évti-zedekig belekeverte a fáma s öreg hogy a visszautat megtalálja